

Đề bài

**Em hãy kể về
anh, chị hay em
của mình.**

Bài làm 1: Anh Hai của tôi!

Mẹ sinh tôi khi anh Hai tôi mới được 25 tháng tuổi. Bởi thế, anh chẳng muốn rời xa mẹ. Nghe mẹ kể anh luôn chờ những lúc tôi ngủ để sà vào lòng mẹ và ôm mẹ thật chặt. Nhưng khi tôi thức dậy, anh lập tức “nuông mẹ” lại cho tôi.

Nhà tôi đạo ấy nghèo. Mỗi ngày đi học mẹ chỉ cho mỗi anh em 200 đồng, đủ để mua một cây kem hay bịch sinh tố. Thế mà thỉnh thoảng giờ tan học, anh lại chờ tôi trước cổng trường để đưa tôi khi thì bịch sinh tố, cây kem, có khi lại có cả một cuốn truyện tranh. Tôi hỏi anh “tiền đâu anh Hai mua vậy?”, bao giờ tôi cũng nhận được câu trả lời “anh để dành”.

Tôi luôn nhận những gì anh cho một cách vui vẻ hồn nhiên, mà chẳng biết anh đã phải nhịn bớt phần quà ít ỏi của mình để cho tôi những niềm vui ấy. Ngay khi đoạt giải nhì môn toán lớp 5 trong kỳ thi học sinh giỏi quốc gia, anh được mời dự liên hoan tài năng trẻ toàn quốc lần thứ hai tại Hà Nội. Lần đầu tiên đi máy bay, anh cũng đã để dành cho tôi phần thức ăn của anh trên máy bay.

Khi tôi chuẩn bị thi học sinh giỏi quốc gia môn toán lớp 5, ai cũng biết tôi không giỏi như anh nên nói với tôi “ráng lấy được giải khuyến khích”, chỉ mình anh bảo “anh để dành giải nhất cho em đấy!”.

Bây giờ anh đang du học ở nước ngoài, hè vừa qua anh bảo không về nghỉ hè vì muốn mẹ để dành tiền mua xe mới cho tôi.

Và bây giờ với anh, tôi càng hiểu hơn chẳng đợi đến khi mình đầy đủ, dư thừa, mà nếu biết để dành thì có lẽ trong bất cứ hoàn cảnh nào ta cũng có thể chia sẻ với người thân, người xung quanh được.

Bài làm 2: Em gái tôi

Ai cũng bảo rằng hai chị em gái trong nhà thì bao giờ cũng thương yêu nhau, nhường nhịn nhau. Áp dụng câu nói đó vào thực tế thật chẳng dễ dàng gì. Có lẽ chỉ riêng tôi cảm thấy không mấy dễ dàng.

Tôi là một người chị rất mực thương yêu em gái nên tôi mới không muốn trong nhà xảy ra những vụ cãi vã hay thậm chí là đánh nhau. Nhưng có một điều luôn làm tôi cảm thấy day dứt trong lòng không biết thổ lộ với ai. Tôi không chỉ thương yêu em mà còn rất coi trọng chính nghĩa, những việc gì sai trái thì tôi không bao giờ bỏ qua. Chính vì vậy mà tôi cảm thấy khó xử với em tôi. Tôi không thích dùng bạo lực với bất kỳ người nào nhưng đã có lần tôi đánh em tôi một cách không thương tiếc vì em tôi quá hư.

Tôi luôn tự trách mình vì đã quá nuông chiều em nên em tôi mới thành ra thế này. Từ đạo đức đến học hành em tôi đều không đạt. Lòng tôi đau như cắt khi thấy em không còn nghe lời tôi như trước nữa, tôi nói gì nó đều cho là tôi coi thường nó và có khi nó còn quát tôi với một vẻ hách dịch

như “Chị mù à!”. Chỉ một câu nói ấy thôi đã làm cho tôi phải chảy biết bao nước mắt. Tôi đành nhìn nó mà cho qua nhưng có lẽ vì thế mà nó được thể lần lượt tôi, tôi không biết thế nào nhưng tôi cảm thấy như nó đang khinh thường tôi. Phải khinh thường nó mới cãi lại lúc tôi chưa nói hết câu, lúc tôi khuyên bảo nó.

Mỗi lần tôi nói chuyện với nó là ngực tôi lại tức anh ách bởi khi tôi nói gì thì nó cũng không lắng tai nghe hết câu mà miệng nó bao giờ cũng phát ra những câu như: “Thì sao” hay “Em biết rồi, chị không phải nói” và một lần do không chịu đựng được nữa mà tôi đã đánh em rất thảm thương: tôi tát bôm bốp vào mặt nó, rồi dứt tóc nó thật mạnh, không những vậy mà còn đạp cho nó mấy cái vào bụng nữa. Đánh xong tôi cảm thấy thật ân hận. Tôi lại nghĩ rằng mình làm vậy là quá đáng lắm nhưng cũng lại nghĩ đó là do em mình, em mình nói năng cũng không giữ phép lịch sự chút nào.

Và đến khi nhìn thấy mấy vết cào trên tay em tôi khi sắp nghỉ hè thì tôi cảm thấy đau đớn thay cho em, tôi nghĩ với bản tính của nó thì chắc là dễ sinh sự với người khác rồi đánh nhau với các bạn cùng lớp chẳng, nhưng đến khi bố tôi nhìn thấy và hỏi tại sao có vết cào trên tay nó thì nó lại bảo rằng bị xước vào đinh, làm sao bố có thể tin là như vậy được chứ, đến tôi còn không tin nữa là. Bố nghĩ là em tôi đã lừa bố và tôi có thể biết được mọi chuyện của nó nên đã hỏi tôi, nhưng thật ra tôi chẳng biết một tí gì về vết cào trên tay nó, tôi bèn trả lời rằng con không hề biết về chuyện này, thế là bố liền đánh em tôi không biết bao nhiêu cái. Chắc vì biết không thể giấu chuyện đó thêm nữa nên em đã nói hết sự thật cho bố biết.

Em tôi nói trong khi khóc thật đáng thương làm sao. Bây giờ tôi mới biết được sự thật này, không phải vì em tôi đã đánh nhau với bạn mà là không có bạn chơi nên nó đã tự cào vào tay mình đấy thôi.